

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 4. Qualis debeat esse misericordia, & quod à propria anima sit
inchoanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

Serm. 44.
ad Fratres
in Eremo.

re, ut à peccatis soluantur: non solum ob ingens bonum, quod illis procuramus; sed etiam quod nobis inde prouenit. Festinate (ait Sanctus Augustinus) orare pro defunctis Ecclesiæ, ut & illi festinent procurare, ut ipsis in gloria coniungamur. Si erga mortuos erimus misericordes, mala morte non peribimus: quia DEVS nos proteget in hac vita; & postea deducet ad æternam.

S. 4. *Qualis debeat esse misericordia, & quòd à propria anima sit inchoanda.*

Oculi ad Deum
iudicia circa
vocationem
efficacem
Tract. 20. in
Ioan. 6. Noli
iudicare, si
non uis er-
rare.

SEd forte sollicitos nos reddet, quòd historia Sacra præsupponat, afflictam NOEMI pro utraque nuru RVTH & ORPHA Dominum orasse, eò quòd utraque misericordiam fecerit cum ipsa, & cum defunctis; & tamen sola RVTH conuersionis misericordiam est consecuta; altera uerò redijt ad suam idololatriam. quòd si tantum potest exhibita misericordia, & pauperum, in quos illa exhibetur, oratio: unde proueniet, in aliquibus peccatoribus bonum sequi exitum, in alijs non irem? Huic occultæ ad eò grauique difficultati sufficienter liceret respondere ex illa solemnè ac decantata S. Augustini sententia, dicentis: magnam esse diuinæ gratiæ laudem, quòd nullus ad Christum ueniat, nisi Pater cælestis eum traxerit. Sed nisi uelis errare, abstine ab eò iudicio: Cur DEVS hos trahit, illos non trahit; & cur hos potius quàm illos? Accipe semel hoc salutare consilium: & si non te trahit, ora Deum, ut te trahat: & benè tuum negotium expedieris. quasi diceret: nè temerè examinare audeas, cur DEVS D. N. efficaci uocatione quosdã peccatores uocet, potius quàm alios? quia facilè in abyssu occultorũ eius iudiciorum submergeris: sed ingressus abyssum peccatorum tuorum supplex ipsum ora, ut te efficaciter uocet & ex illis educat. Agnosce & confitere, Deum esse misericordem, ut omnibus det quod ad conuersionem illis sufficit; absq; vlla uerò iniustitia non exhibere aliquibus speciales fauores, quos ex mera sua gratia alijs exhibet. Et iure optimo noluit DEVS D. N. facere legem infallibilem, & regulam generalem conuertendi oēs peccatores eleemosynarios, aut Sanctorum aliquorũ deuotos: quia facile hinc acciperent multi occasionem in suis peccatis perseuerandi, cum ea fiducia, quòd ad uitæ finem essent ab eis liberandi, quod in graue detrimentum cederet honoris Dei, eius Sanctorum, & reliquarũ uirtutum, atq; ipsius misericordiam. Nam qui uerè est misericors, quemadmodum cõpatitur alienis miserijs, ita debet proprijs, & multò adhuc magis spiritualibus, quàm corporalibus: cum illæ sint sine comparatione maiores, iuxta Ecclesiastici sententiã dicentis: *miserere anima tua placens Deo.* hoc est, si conscius sis, quod anima tua deciderit ex gratia Dei: miserere ei ob adeò magnam miseriam; & stude illã ab ea liberare, eam à tali culpa mundãdo. Quamobrè dixit S. Augustinus: eos qui liberiores uitam ducunt, nec adhibent curã emendandi

Charitas sit
ordinata.
a Ecl. 30.
24.
In Enchirid.
6. 75.

viria sua, & interim tamen multas faciunt eleemoynas, frustra existimare se esse securos, propterea quod Christ^o D. Phariseis dixerit: *b date eleemoynam: & ecce omnia munda sunt vobis*: quasi sola eleemoyna absq; fide & charitate posset animam expurgare. quamobrem vt huius Christi D. promissionis sint participes, necesse est, eleemosynam ordinatè incipere à se ipsis; exhibendo illà in primis animæ suæ. hæc enim spiritualis eleemoyna hominè purgat, ex qua vim suã & valorè accipiunt, quæ alijs pauperibus exhibentur. Ex quo fit, vt, qui suis eleemosynis confidens, est in suam animã crudelis, permittens illam in sua culpa hærere: non possit esse securus, quòd obtinebit à Deo misericordiã. Et vt hoc incommodũ Daniel auerteret, dum suã sit Nabuchodonosori, vt *c peccata sua eleemosynis redimeret*: non promisit absolutè eorum veniam; sed sub aliquo dubio: *forſitan* (dicens) *ignoscet tuis delictis* D E V S: ne scil. ob spem, quam in eleemosynis collocaret, vellet in suis delictis hærere. Imò valdè timendum est; eum qui deprauato ad eò animo eleemosynam facit, non esse verè misericordem; sed in specie solum; quærentem potius honorem proprium, quàm diuinum, sicut illi qui eleemosynam facturi, *d tuba prius canebant*, vt inani ostentatione sese cõmendant: de quibus Christus D. N. dixit: quod *recepissent mercedem suam*: qui enim gloriam potius ab hominibus quærunt, quàm suorum peccatorũ veniam à Deo: non mirum est, si D E V S in eisdem eos hærere permittat. Et fortè propterea O R P H A non est misericordiam consecuta, quemadmodũ R V T H: quia eius misericordia non fuit sincera, sed tantũ in specie, pauculas lacrymas in præsentia N O E M I fundens, & propensionem aliquam ostendens eam comitandi, quam tamen mox solã deseruit. quod genus misericordiæ non excitat in Deo commiserationem: potius de ea conqueritur dicens per Prophetam Oseam: *e quid faciam tibi Ephraim? quid faciam tibi Iuda? misericordia vestra, quasi nubes matutina, & quasi ros mane pertransiens*. quasi diceret: incipitis ostendere vos misericordes in pauperes, velleq; in eos effundere vestrarũ eleemosynarũ rorem, & pluuiam: sed citò nimis facti pœnitètes, cessatis, vestræ utilitatis intuitu, sicut nubes & rōs qui solis ardore statim dissoluuntur. qualis itaque vestra est misericordia erga proximos, talis erit mea erga vos. Nam instar nubis & roris copiosam meorum donorum pluuiam vobis dedissem: nisi obstaret vestra culpa. Examina itaque frater, quem habeas misericordiæ modum, iuxta prædictas regulas: & si verè vitam mutare cupis, sentis verò debilitatem & difficultatem in eo, stude rectã intentione exercere opera misericordiæ, vt D E V S debilitatis tuæ misereatur, detque tibi veram animæ tuæ misericordiam, & vires, ad eam ex miseria sua per opera pœnitentiæ educendam.

Ex dictis intelligi potest, quàm periculosum obicem ponant efficaci
diuinæ

b Luc II.
41.

c Dan. 4.
24.

d Matt. 5. 2.

Misericordia sit sincera.

e Osee, 6. 4.

diuinæ vocationi, qui struthionis viscera erga suos proximos gerunt: eam enim cordis duritiem, quam ostendunt in exaudiendis pauperum clamoribus, punit Deus D. N. permittendo eandem ipsos habere duritiem in audiendis inspirationibus diuinis, & vocibus Concionatorum, ita vt obsurdescant ad illas, easque ita conculcent, donec aridi omnino & saxorum instar duri fiant ad actiones omnes pias; & sic in mala sua vita pertinaciter perseuerent, donec eos mors occupet. Cuius rei tremendum exemplum habemus in illo infelici Nabal Carmelo, à quo Dauid in extremacibi necessitate constitutus, aliquod sibi suisque subsidium petiit, allegans multa bona, quæ ei fecisset in deserto: quod tamen Nabalei negauit, addens etiã verba in Dauidem iniuriosa, dicens: *f. Quis est Dauid, & quis est filius Isai. tollam ergo panes meos & carnes pecorum, qua occidi tonforibus meis, & dabo viris, quos nescio unde sint?* in quo responso ignorantiam aperuit & stultitiam iuxta nominis sui significationem: quemadmodum prudens Abigail eius vxor postea Dauidi dixit: Nabal enim insipientem significat; & quidem valde fuit insipiens, qui Dauidem non nouit; à quo tot bona acceperat; quemadmodum eius famuli & agnouerunt, & falsi sunt: quia excæcati non erant passione auaritia & crudelitatis, quemadmodum ipse herus. Quem tamen paulò post diuina iustitia comprehendit: siquidem in suæ crudelitatis penam, *emortuum est cor eius intrinsecus, & factus est quasi lapis, & post dies decem percussit eum Dominus, & mortuus est.* Hoc ipsum itaque suo quodam modo euenit diuitibus huius seculi, illisque omnibus, qui à sua cupiditate & crudelitate raptati, cum non agnoscunt, qui per os pauperis & egeni petit elemosynam, verum scilicet Dauidem Iesum Christum Seruatorem nostrum, quemadmodum ipse asseuerauit, dicens: *g. Amen dico vobis, quamdiu fecistis vni ex his fratribus meis minimis, mihi fecistis: & quamdiu non fecistis vni de minoribus his, nec mihi fecistis.* mihi, ait ipse, denegas elemosynam, quam petenti pauperi non tribuis; Mihi, qui te ex nihilo creauit, qui tibi dedi quicquid habes, & idem conferyo; mihi, qui sum murus, tuarumque rerum omnium protector in huius vitæ deserto, sine cuius protectione omnia tibi deficerent: cur ergò me nõ agnoscis? cur tantis beneficiis ingratum te prebes? cur mihi ita inurbanè respondes, dicens meis pauperibus iniurias; qui mei sunt, mihi que incumbit, eos sustentare? quomodo qui aded es effulus in tuis facultatibus expendendis ob tuam voluptatem & vanitatem, & erga tuos domesticos: aded es parcus & auarus ad faciendam elemosynam uis, qui in domo mea necessitate premuntur, an non ex tuorum conuiuiorum superfluis poteras meos pauperes sustentare? Sed quandoquidem cor lapideum erga eos geris: cor tuum emoriatur intra te, fietque sicut lapis tuâ culpâ induratum, pœnæ non tibi inuentient timorem, quo humilieris &

iub

f. Reg. 25.
10. 37.

g. Matth. 25.
40. 45

Immisericors induratur.

subijciaris; sed stuporem, quo omnino abijcias animum; & viuens rebus terrenis, eris tanquam mortuus & absque corde ad cœlestes: donec in tua duritie moriaris, & gratiæ vitam in æternum amittas. O supplicium horrendum! *ô iudicium sine misericordia iis, qui non faciunt misericordiam*! *ô cœci insipientis Nabal imitatores, i si sciretis donum Dei, & quis sit, qui in ipso paupere vobis dicit, sicut Samaritanæ: da mihi bibere: daretis ei procul dubio quicquid peteret: & tunc tantundem ab eo petere possetis, ipseque daret vobis aliquam vinam, quæ vestræ cupiditatis ignem exstingueret, animæque maculas elueret, centuplum vobis reddens eleemosynæ sibi datæ. Nam pro gratiarum actione, quod pauperis vocem audiistis, vocabit ipse vos tali vocatione, vt eam audiatis, & pro eleemosyna bonorum terrenorum, copiosissimam faciet vobis bonorum cœlestium.*

CAPVT XVIII.

SUMMARIUM RATIONVM, OB QVAS DEI

vocationi sit parendum: & solutio inanium excusationum, quas ignaui & pusillanimes pro se afferunt.

MEDIORVM, quæ ex nostra parte adhibentur, ad vocationem diuinam ita audiendam, vt efficacitatem suam re ipsa habeat, suauissimum & efficacissimum est attendenda & profunda ratio- num, quas ad id hæcenus adduximus *Meditatio*. Quæ rationes ex se ipsis sunt aded fortes, vt absque vlllo dubio intellectu conuincant, & voluntatem permoueant eius, qui magno spiritu bono- que desiderio eas perpenderit. Quod quia non fit, innumeri sunt, qui diuinæ vocationi resistent, ac pereant, quod sensit Ieremias Propheta, cum dixit: *a desolatione desolata est omnis terra: quia nullus est, qui recogitet corde, quia scilicet non incumbunt serid, cum attentione & affectione cordis, vt cogitent mala, quæ patiuntur; remedia, quæ habent; vocesque Dei vocantis, vt eos ab eis liberet. Si enim cum Spiritu hæc recogitarét, adesset lux cœlestis, tales in eis sensus efficiens, vt eorum corda mutare valerent. Vt itaque eas rationes aptè noueris meditari, earum summam hic tibi proponemus, in sex puncta distributas: quis videlicet sit Dominus, qui vocat; & quis tu, qui vocaris; ad quid voceris; & quæ ratione: quàm deinde sint leues & inanes excu- sationes, quas adfers, ne Dei vocationem exaudias: ac denique damna, & incommoda, quæ ex non audita tibi proueniunt.*

§. 1. *Particularis quatuor harum rationum consideratio.*

PRIVM itaq; considera, eum, qui te vocat esse Deum, sapientiam in- finitam, amatorem æternum, immensum, omnipotentem, infinitè bonum,

Tom. 1.

V

pulchrum,

h Iacob .2.

3.

I Ioan. 4. 10.

Meditatio
peccatori
necessaria.

a Ierem. 12.

21.

sex consi-
derationes.